

Rättshaveri, rättshaverist och möjlighet att få en rättsäker handläggning av skador, vilka uppstått i samband med en trafikolycka.

När en båt under varierande omständigheter går till botten - brukar ”haveri” vara den beskrivning som brukar anges.

När begreppet ”**rättshaveri**” används borde det kunna betyda att den juridiska process, som följer efter t ex en olycka ha havererat. På internet har förre chefsJO Göran Lambertz diskuterat rättshaveri och rättshaverister.

”**Rättshaverist**” brukar istället ange att en medborgare fortsätter att driva sitt mål, trots att en domstol ofta på helt felaktiga grunder har dömt till Försäkringskassans eller den skadedrabbades försäkringsbolags fördel.

Det kan t ex röra sig om att få ut ersättningar för t ex sjukvård i främmande land, när svensk sjukvård inte klarat av att fastställa och behandla de skador vilka uppstod i samband med en trafikolycka. Avslaget grundar sig ofta på att domstolar har en benägenhet att lita mer på de tjänstemän, vilka återkommande avlönas av försäkringssystemen.

Dessa tjänstemän, vilka i sin dagliga gärning kan ha titulär som professor, docent, medicine doktor eller vara specialist i försäkringsmedicin, har ett betydande övertag i sådana processer.

Antag att Du, som läser detta, blivit påkörd av någon som t ex är påverkad av droger eller alkohol. Hos både polis- och åklagarmyndigheter finns ofta en benägenhet att avskriva den här typen av ärenden. Orsaken är att de belastar ett rättsväsende - viket sedan länge varit utsatt för betydande besparingar - med stora kostnader som följd.

När till sist, efter många påstötningar från den drabbades sida, ärendet kanske ändå tas upp i domstol kallas kanske inte vittnen, eller så litar medicinsk okunniga domare hellre på försäkringssystemens välbetalda tjänstemän, än på dem vilka representerar olycksoffret.

Det tycks ofta vara så - att bedömer dessa myndigheter att ärendet inte kommer leda till fällande dom, så löses problemet enklast genom att det hamnar i papperskorgen. Det betyder att rättvisa inte skipats - ur den drabbades synvinkel. Den känner sig förfördelad, men blir då lätt bedömd som rättshaverist, när denne inte kan acceptera det beslut, som domstolen kommit fram till.

Vad händer när en skadedrabbad inte får nödvändig vård eller utlovade ersättningar, vilka skulle utbetalats om skadorna berodde på inträffad trafikolycka?

Svensk sjukvård kan inte år 2011 - som vanligt - inte fastställa skadorna. Besvär, vilka skulle vara överständna efter några veckor – finns därför kvar fortfarande efter många år och kommer därför enligt expertis att kvarstå livet ut.

Arbeta, som före olyckan, går inte. Inkomster sjunker. Utredning i utlandet påvisar skadorna, men metoderna godkänns inte av försäkringsbolag och svenska myndigheter. Garantierna för trafikförsäkring, olycksfall, hemförsäkringar gäller inte.

Ersättning förvägras med hänvisning till ett konsensusdokument, som i sin tur byggde på ett annat konsensusdokument, vilket i sin tur byggde på en gravt manipulerad statistik. Att sådant inte har med vetenskap tycks inte spela någon roll i Sverige.

Skadedrabbade skall enligt landets högsta domstol erhålla ersättning för förlorad inkomst, men det sker ej när t ex kundens eget försäkringsbolag förnekar att skador finns – det var ju åldersförändringar, inte olyckan som gav upphov till besvären... Fastän allt startade i krockögonblicket! Vad skall medicinskt okunniga domare bygga sina domslut på?

År av lidanden, helt förändrade levnadsvillkor, praktiskt taget ingen kompensation alls tycks vara något som vårt samhälle inte bryr sig om. Den, som då fortsätter hävda att rättvisan inte fungerar, när Sveriges sjukvård på andra områden anses världsledande, blir därför ofta betraktad som rättshaverist och blir hanterad därefter.

Skulle detta kunna gälla landet Sverige – där det ständigt påpekas hur illa andra länder hanterar sina medborgare och hur bra här hemma allt är ordnat?

Hur är det egentligen med de beslut, som EU-domstolen eller Europadomstolen för de mänskliga rättigheter, har fastställt. Är det fortfarande så att Försäkringskassans beslut har en överordnad roll i förhållande till nyss nämnda domstolar, när dessa domar omtolkas t ex av Försäkringskassans processjuridiska enhet?

Var det inte så att Lissabonavtalet medförde att svenska myndigheter, som Försäkringskassan, Socialstyrelsen och domstolarna numera inte får behålla sina nationella tolkningar i dessa sammanhang? Har inte de svenska domstolarna skyldighet att konsultera de ledande domstolarna inom EU? Hur ofta sker detta i praktiken?

Den som vill veta mera om dessa förhållanden kan genom att läsa på Nackskadeförbundets hemsida – www.nackskadeforbundet.se - inhämta många detaljer om hur verkligheten här i Sverige egentligen ser ut? I det bästa av alla länder?

Skulle det möjligen kunna vara så att ”**rättshaveri**” i betydande utsträckning beror på att svenska myndigheters verksamheter inte fungerar tillfredsställande – utan bryter mot de beslut som fattats i EU-domstolen eller Europadomstolen för mänskliga rättigheter?

Ordförande

Bert Magnusson

Vice Ordförande

Bo Sonnsjö